

100 ГОДИНИ ОТ НЪОЙСКИЯ ДИКТАТ 1919 Г.

ОБЕЗОРЪЖАВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Полк. о.з. д-р Тодор ПРЕДОВ

България излиза от Първата световна война победена, без армията да е претърпяла поражение, с подписването на примирие в гр. Солун (29.IX.1918 г.), а на 3.X.1918 г. абдикира Цар Фердинанд I. На власт, след проведените Парламентарни избори на 17.VIII.1919 г., е БЗНС в коалиция с Народняшката и Прогресивно-либералната партия, а Министър-председател е Александър Стамболийски. На 27 ноември 1919 г. в парижкото предградие Ньой-сюр-Сен е подписан Ньойският договор, за края на Първата световна война между страните победителки и България. Той основателно се възприема като „диктат“, понеже е направо убийствен за страната ни. В огромен по обем документ от 296 члена, обхванати в 13 части, са засегнати всички области от живота на тогавашната българска държава. От снагата на България са отнети 11 278 кв км и 237 472 българи остават да живеят под чужда воля. В част IV на договора са включени тежките военни клаузи. България е разоръжена. Тя се задължава да поправи напълно причинените от нея загуби и жертви на Съгласението и да изплати репарации в размер на 2 млрд. 250 млн. златни франка, чрез полугодишни вноски в срок от 37 години. България се задължава да предаде на Сръбско-Словенското кралство, Румъния и Гърция общо 70 825 глави добитък, а като компенсация за разрушенията на каменовъглените мини в Сръбско-Хърватско-Словенското кралство по 50 000 тона каменни въглища в продължение на 5 години.

На стр. 2

На стр. 7

УДОВЛЕТВОРЯВАНЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

Среща на ръководството на Национално дружество „Традиция“ в Главна прокуратура на Република България

На снимката: главният секретар на МВР Ивайло Иванов, главният прокурор на РБ Сотир Цацаров, заместникът му Иван Гешев, министърът на вътрешните работи Младен Маринов. Срещу тях - председателят на НД „Традиция“ Огнян Маринов, д-р Тодор Предов, Ивайло Танчев и Агоп Казасян.

СЕПАРАТИЗЪМЪТ И БЪДЕЩЕТО НА ОТЕЧЕСТВОТО

Проф. д-р Бончо АСЕНОВ

Питам се дали не съм малко краен в оценките и изводите, които правя относно опасността от сепаратизъм в България. Защото не може да кажем, че Турция официално

поставя въпроса за някаква автономност или откъсване на части от българската територия. Това го няма и в „Стратегическа дълбочина“ на Давутоглу. Там се говори за засилване на влиянието на Турция в районите, които са били в миналото в рамките на Османската империя, и в които живеят турци, без да твърди, че те трябва отново да се присъединят към Турция. Ердоган в своя реч на 23 октомври 2016 г. в Бурса, споменава Кърджали като част от „нашата душевност“, от „нашите душевни граници“, от „нашето наследство“, но веднага допълва, че „ние уважаваме физическите граници на всяка държава“ и техния

Откъс от новоизлязлата книга на проф. д-р Бончо АСЕНОВ „Сепаратизъм в Европа и България“, Издателство АС „Парадокс“, 2019 г.

суверенитет.

Ахмед Доган винаги се е дистанцирал от крайните екстремистки прояви на протурски националисти, които говорят за автономия на районите с компактна маса турци или пък искат да се признае, че в България има „турско национално мал-

цинство“. Дори и Лютви Местан, който през март 2019 г. постави въпроса за признаване на „национално турско малцинство“, побърза да каже, че „осъждаме дори мисъл и идея за сепаратизъм и автономия“. Убеден съм, че голяма част от българските турци и българите мохамедани не ра-

деят за някаква форма на автономност, за териториално откъсване от българския народ и смятат, че както техните деди, така и те, а също и децата им, ще живеят заедно с българите и другите етноси в Република България.

Защо това е така?

На стр. 4

ОБЕЗОРЪЖАВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ

От стр. 1

България е окупирана от войски на Съглашението. Съгласно чл. 130 от договора, в София е учредена Съюзническа Контролна комисия, в която като представител от българска страна участва един комисар. В част IV на договора, се излагат военните клаузи (отдел I), морските клаузи (отдел II) и въздушните клаузи (отдел III), които България се задължава строго да спазва.

Отдел I касае сухопътните войски. Той съдържа пет глави с общо 18 члена и пет таблици. Спираме се само на две от тях. Първата глава (Общи клаузи) има само два члена (64-и и 65-и), но те са основни. В чл. 64 е посочено, че в течение на три месеца след подписване на договора, военните сили на България трябва да бъдат демобилизирани в размера, подписан по-долу, а във чл. 65, задължителната военна служба се премахва и армията трябва да се съставя само от доброволно постъпване в нея. Втората глава (Численост и кадри на българската войска) постановява с чл. 66, че военностружещите не трябва да надминават 20 000 души, вкл. офицерите и чиновниците от допълващите части. Постава се условие, че картчните, оръдията и гаубиците не трябва да надвишават количеството, определено за 1000 души, смятано по общата численост на войската, съобразно таблица V-та. Чл. 67 ограничава формираните единици до дивизия, а чл. 68 забранява всякакви мерки за мобилизация. По-нататък се постановява, че числото на стражарите, митничарите, горските стражари, местните и общинските полицейски агенти и други подобни служажии въоръжени с пушки не трябва да надвишават в никакъв случай цифрата 10 000 души. Допуска се създаването на Погранична стража от доброволци до 3000 души. В учебните заведения, училища и университети не може да се води военно обучение и т.н. Без да сме пристрастни, не може да не направим аналогия със сегашното състояние на българската армия.

Отдел II – морски клаузи, се състои от шест члена. Тук се постановява, че от деня на влизането на договора в сила, всички български военни кораби, включително и подводниците, се смятат окончателно предадени на Главните съюзни и сдружени сили. България има право да поддържа по р. Дунав и по своите брегове,

за полицията и надзора на риболова, най-много ЧЕТИРИ миноносци и шест автомобилни лодки. Всичко подобно, което се строи в момента, следва да бъде ликвидирано.

Отдел III – клаузи за военното и морското въздухоплаване, съдържа пет члена. С тях се постановява, че България не може да има никаква военна или морска авиация, както и управляем балон. В двумесечен период следва да бъде ликвидиран личния състав на въздухоплаването. България се задължава да предаде на съюзниците целия си военен и морски въздухоплавателен материал и се забранява фабрикацията, вносът и износът на въздухоплавателни апарати.

Отдел V – Общи клаузи, дава някои общи задължения на българското правителство като: да приведе българското законодателство в унисон с договора; да не акредитира в чужди страни военни делегации; да не позволява български поданици да постъпват в чужди армии, за да се подготвят във военно отношение и др.

В изпълнение на наложените ангажменти, с Указ № 25 на Цар Борис III, се обявява приетия на 21 юли 1922 г. Закон за обезоръжаване на населението на България, съгласно Ньойския договор. С чл. 1 се постановява, че „носенето, купуването и продажбата на всякакви оръжия, бойни припаси или боеен материал от всякакъв

вид, е забранено, както за отделни лица, така също и за дружества, организации и институти от каквото и естество да са те.“ Като боеен материал се определя оръдията, гаубиците и мортирите и боеприпасите за тях, както и „всичко носимо бойно оръжие и картченници от модел употребяван в българската войска или в друга армия, както и pistolетите или револвери, модела на които се определят в следствие от Посланическата конференция,

Александър Стамболийски подписва Ньойския мирен договор - 27 ноември 1919 г.

се посочва, че след този срок на казанието е глоба до 1000 лева или до 3 месеца затвор.

По-късно се приема и специален Закон за фабрикацията, внос и износ на военни материали. Той е утвърден с Указ № 2/09.01. 1925 г. и обнародван в „Държавен вестник“ бр. 238/26.01.1925 г. С него се нанася тежък удар на производството, внос и износ на военни материали, както и на въоръжената сила на страната – войската и полицията. Забраните и ограниченията в закона (той е само

ри, минохвъргачки, картченници, ръчни оръжия, саби, ножове, гранати и др., така и боеприпасите за тях, както и съответните прибори, принадлежности, резервни части, средства за ремонт, превоз и др. Не са пропуснати и военни проектори, специалните коли за возене на боеприпаси, телефонни апарати, колите за инженерните войски, полските кухни и хлебопекарници, походните ковачници и работилници, а също така инструментите и машините за фабрикация на

то имат калибър до 6.35 мм, а дължината на канала на цевта не надминава 10 см! Приема се, че те са предназначени за лична отбрана. Забранява се обаче, без изключение, производството, внос и износ на: танкове, блиндирани коли, въздухоплавателни уреди, характеристиките, на които не са съгласно установените предписания на Контролната комисия и специални въоръжения за тях – бомби, торпили, картченници, специални оръдия, както и апарати за насочването им; задушливи, отровни и съзтворни газове и апарати за изхвърлянето им, т.е. всяко модерно тежко въоръжение. Пропуснати са корабите и въоръжението им.

В чл. 2 се указва, че производството на военни материали, изброени в посочените 32 категории на чл. 1 „се разглежда само в една фабрика, управлявана от държавата“. Изискването е с оглед на стриктния контрол.

Държавната военна фабрика се изгражда в София на базата на Софийската артилерийски арсенал, а през 1927 г. се премества в гр. Казанлък. По-нататък се посочват точно изискванията към ограничения инвентар и производството, които също са впечатляващи! Фабриката трябва да работи максимум 8 часа дневно, 250 дни в годината. Количествата произвеждани оръжия, боеприпаси и др. също са точно определени: пушки и карабини с ножове – на месец 300 парчета; военни pistolети – на месец 30 парчета; картченници всички видове – на месец 3 парчета; оръдия гаубици и мортирите с лафети – за година 2 парчета; саби – на месец 50 парчета; патрони за носимото оръжие – за работен ден – 40 000 парчета; снаряди за артилерията – за работен ден 25 парчета; снаряди за минохвъргачки – на ден 5 парчета и т.н. Тези числа се определят като допустим максимум, но се коригира с изискването, че „годишното производство ще трябва да бъде винаги ограничено с оглед на най-необходимото за поддържането на оръжията и бойните припаси в комплект, съгласно указанията в чл. 1“. А там видяхме каква е живата сила и какви оръжия се допускат за въоръжаването ѝ. Само за сравнение ще посоча, че по време на Балканската и Междусъюзническата войни (1912-1913 г.) пушките и карабините достигат 378 660 броя, pistolетите „Парабелум“ – 4 450 бр., револверите „Смит & Уесън“ – 1508 бр., сабите

Награждаване на 3-ти пехотен бдински полк след мартенските боеве - 1917 г., Червената стена.

от осем текста), са изключително големи, каквито никога не е имало в най-новата ни история. И дай Бог никога вече да не повтарят!

С чл. 1 на закона тотално се забранява фабрикуването в България на военни материали извън тези, „които са необходими на войската, пограничната стража, жандармерията, митническите и акцизни стражи и други милитаризирани организации, определени чрез закони и правилници, и на които

оръжия и боеприпаси и т.н. В специална забележка се указва, че като военни оръжия се считат „всички пушки и карабини, пълнеци се откъм затворната част и стреляща с куриуми. Считат се като ловджийски пушки, следователно не военни, пушките и карабините, на които патронната камера не позволява използването на муниции, намиращи се в употребление, в коя да е армия“. Относно pistolетите и револверите, за невоенни се считат тези, кои-

то имат калибър до 6.35 мм, а дължината на канала на цевта не надминава 10 см! Приема се, че те са предназначени за лична отбрана.

Забранява се обаче, без изключение, производството, внос и износ на: танкове, блиндирани коли, въздухоплавателни уреди, характеристиките, на които не са съгласно установените предписания на Контролната комисия и специални въоръжения за тях – бомби, торпили, картченници, специални оръдия, както и апарати за насочването им; задушливи, отровни и съзтворни газове и апарати за изхвърлянето им, т.е. всяко модерно тежко въоръжение. Пропуснати са корабите и въоръжението им.

В чл. 2 се указва, че производството на военни материали, изброени в посочените 32 категории на чл. 1 „се разглежда само в една фабрика, управлявана от държавата“. Изискването е с оглед на стриктния контрол.

Държавната военна фабрика се изгражда в София на базата на Софийската артилерийски арсенал, а през 1927 г. се премества в гр. Казанлък. По-нататък се посочват точно изискванията към ограничения инвентар и производството, които също са впечатляващи! Фабриката трябва да работи максимум 8 часа дневно, 250 дни в годината. Количествата произвеждани оръжия, боеприпаси и др. също са точно определени: пушки и карабини с ножове – на месец 300 парчета; военни pistolети – на месец 30 парчета; картченници всички видове – на месец 3 парчета; оръдия гаубици и мортирите с лафети – за година 2 парчета; саби – на месец 50 парчета; патрони за носимото оръжие – за работен ден – 40 000 парчета; снаряди за артилерията – за работен ден 25 парчета; снаряди за минохвъргачки – на ден 5 парчета и т.н. Тези числа се определят като допустим максимум, но се коригира с изискването, че „годишното производство ще трябва да бъде винаги ограничено с оглед на най-необходимото за поддържането на оръжията и бойните припаси в комплект, съгласно указанията в чл. 1“. А там видяхме каква е живата сила и какви оръжия се допускат за въоръжаването ѝ. Само за сравнение ще посоча, че по време на Балканската и Междусъюзническата войни (1912-1913 г.) пушките и карабините достигат 378 660 броя, pistolетите „Парабелум“ – 4 450 бр., револверите „Смит & Уесън“ – 1508 бр., сабите

Минчо МИНЧЕВ

Уважаеми читатели на в. „Нова Зора“, Драги симпатизанти, членове на ШП „Нова Зора“, Скъпи приятели,

За 30 години на страниците на нашия вестник съм изписал хиляди думи. Куршуми да бяха, щяха да разкалят всяка стоманена цев. Не се наемам да броя нито статии, нито кофите с масло, нито препъванията, нито ударите – открити или в гръб, които каузата, на която се врекохме в далечния 14 май на 1990 г., понесе. Понесе ги, с чест и достойнство, с решимост, с болка, и, защо да се лъжем, със загуба страшна на кръв в тази, нека я нарека, празнична каторга.

Десетки са имената, които вече не срещате по страниците на вестника. Изреждал съм ги много пъти, ще ги помена отново, доколкото и сенките на големите мъртви да бъдат свидетели в случая.

Това са: академиките Георги Близнаков, Илчо Димитров и Николай Хайтов; професорите Николай Генчев и Велко Вълканов; послани-

ЗА КАУЗАТА И ЗА УРОЦИТЕ, КОИТО НАУЧИХМЕ

Отворено писмо до приятелите на „Нова Зора“

ците Христо Малеев и Венелин Мечков; писателят Венцеслав Начев; художникът Тодор Цонев; суровият воин на дълга о.з. полковник Борис Дерибеев, както и забравеният днес министър Христо Данов, с неговата безкористност и болка за България. Те са воините от „петата кохорта на „Зора“, онази, непрежалимата, както във всеки римски легион са наричали интелигентите, сиреч знаещите и можещите, които са могли и са решавали изхода от всяко сражение.

През какво ли не преминахме в тези 30 години! То не бяха опити за отнемане на търговската ни марка; то не бяха съдебни процеси – цели 5 години! То не бяха свирепи и просташки преобръщания на масите, на които се продаваха „Зора“ и „Нова Зора“! То не бяха силашвания на разпространители и продавачи, безпочвени слухове за спиране на вестника, неизброими условия, за да се осъществява разпространението му и като капак след всичко изредено – криенето на неговия тираж. Общо взето това

предължава и до днес. Неправилен е, че много години подред читателите му сами организирани в клубове на приятелите на „Зора“ и „Нова Зора“ Друг такъв случай в българската журналистика, мисля, че не е известен.

Какво ли не опитаха покойният Ж.М.Ж. и сините талибани; Тодоркиоранови и Петърстоянови; и прочие Костовисти, и производните им деривати... „Зора“ обаче преодоляваше

всичко с мъдростта, волята и решимостта на непрежалимите имена, които споменах. Днес тях ги няма, останахме малцина. А вълчата яма пред пътя ни тъмнее. И чака да ни погълне. Затова се обръщам към вас.

Бях замислил това писмо като своеобразно сбогуване с всички, които останаха верни на каузата на „Зора“, на нашата болка и радост – България, към съдбата на Отечеството, което защитавахме без да се щадим. Правехме го от позиция, която прононсиранияте ко-

нюнктурчици и колабораци-

онисти биха определили като „ирационална“.

Сиреч, през тези 30 години, ние не се интересувахме нито от заетни места по пътя, нито от „растеж на място“, нито от карьера или личностно осъществяване. Но, както е казал поетът, „за мъката, нещем на гради“. Нещо повече – благодарим за уроците, които научихме. Вече можем да разпознаваме присмехулните пламъчета в очите на съчувственици на каузата, когато с празни и безсъдържателни думи, ни окуражават да не се отчайваме; на морални пораженици, които си дерат ризите да доказват колко беззаветно обичат Отечеството и се възхищават на делото на „Зора“; на временни держатели на националното богатство, които красноречиво се усмихват, когато ни срещат, за да ни уверят, че знаят телефоните ни наизуст, и все някой ден ще ни позвънят с „блага вест“. При което наша скромност трябва да се досети, че никога не обича бедните роднини и бедните приятели; че първото поколение български чорбаджии трупат само лой!...

Каква ти кауза, какви ти пет лева! С две думи, научихме и урока, че ако искаш да останеш верен на правдата, ако ти е желал или не можеш да бъдеш ласкател, или наемник, ще трябва да си плашаш! За подемкротично – с хляба на децата си; със заложения си дом; с бащината си нива!...

На стр. 4

ОБЕЗОРЪЖАВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ

(кавалерийски и артилерийски) - 17 218 бр., палаш и тесащи - 2280 бр., картченници 8 мм. „Максим-Шпагду“, обр. 1908 г. - 232 бр., бомбохвъргачки - 30 бр., а оръдията общо - 1228 бр. (полеви, планински и крепостни). За основното пехотно оръжие – Пушките „Манлихер“, обр. 1895 г., са били осигурени по 700 патрона на цев, което е недостатъчно за по-продължителна война. Аналогично е положението и с артилерийските боеприпаси – на скорострелно (с противооткатно устройство) оръдие – 723 снаряда, на нескорострелно – 530 снаряда, а на обсадните (крепостните) - 550 снаряда. Въпреки това, стрелковото оръжие на войската е било недостатъчно. Без огнестрелно оръжие на фронта заминали инженерните войски, както и македоно-одринските доброволци. Те са снабждали с пушки, събрани от загиналите и ранените. Недостатъчни били pistolетите „Парабелум“ за офицерите, поради кое-

то се наложило да се раздадат револверите „Смит & Уесън“ и други, събрани от населението, но много от тиловите офицери и чиновническия състав (техници и др.) заминали на фронта само със саби.

В забележка към чл. 2 се прави един жест – при наводнения, пожари и др. на военни материали, повреденото количество може да бъде подменено с ново, чрез засилване на производството на фабриката, но... със съгласието на Контролната комисия. В чл. 3 на закона се посочва, че само в Държавната военна фабрика може да се изучават, изпитват, изследват или прилагат нови изобретения с военен характер. Забранява се също така внос, износ и производство от частни фабрики на всички „открития, изобретения или приложения, които науката и индустрията могат да направят в бъдеще, и които, макар и да не влизат в нито една от посочените по-горе 32 категории, биха имали изключително воен-

на цел“... Коментарът считаема за излишен.

Устройството и функционирането на Държавната военна фабрика се предвижда да стане с допълнителен закон (чл. 4). С чл. 5 се забранява внос и износ на военни материали, съставляващи изброените 32 категории в чл. 1 от закона, както и на машини и инструменти, предназначени за производство на такива материали. В специална забележка към текста се пояснява, че военни материали, които не може да се произведат в Държавната военна фабрика (оптически прибори, T.S.F. и др.) ще може да се внасят от вън, но... след разрешение от Контролната комисия! Производството, внос и износ на експлозивни от частни лица и предприятия се разрешава само ако те са предназначени за индустриални цели (чл. 6). Предназначени за военни цели са забранени за частните производители! Освен това се правят

уговорки, че производството следва да бъде в количество, потребно за изработване само на необходимите индустриални експлозивни, а черните ба-рути няма да се считат за военни, ако навярняването и формата, в която се произвеждат, са съобразени с тези, приети за ловджийските и минните барути. В чл. 7 се посочват наказанията за неспазване на разпоредбите на чл. чл. 1, 2, 3 и 5 от закона - глоба 1000 лева или затвор до 3 месеца, ако виновният не подежи на по-тежко наказание.

Както се вижда, ограниченията върху военния потенциал на страната са жестоки. След изземването и унищожението на наличното оръжие на победения български народ не се дава възможност за наваксване на загубеното. Свежда се за разрешаване само ако те са предназначени за индустриални цели (чл. 6). Предназначени за военни цели са забранени за частните производители! Освен това се правят

продукция и материали, поставят държавата „на колена“ пред т.нар. Велики сили. Това е и една от най-тежките последици на Първата национална катастрофа, за която е създаден специален Закон за гласуване и наказване виновниците за народната катастрофа. (Д.В., бр. 203, 1919 г.). Принудително разоръжаване е било неизбежно, под диктата на клаузите на Ньойския договор.

С течение на годините и изменението на външнополитическата и вътрешнополитическата обстановка, последиците на договора избледняват и страната постепенно излиза от тежкия погром. Погледнат от височината на изминалите години, този период е много почителен за нас и всички политици в днешно време, които допуснаха доброволното разоръжаване на България, като забравиха завета на дедите: „Деца на Роден край – пазете си земите, от враг и гнет, от близо и далеч!“.

Зачто реалността сега, в България и в Европа, прави такива помисли неосъществими. Ние сме член на Европейския съюз, който категорично защитава и ще защитава териториалната цялост на страните в него. Член сме и на НАТО, който не би трябвало да позволи насилствени действия срещу суверенитета на България.

И все пак, трябва ли да бием камбаната, трябва ли да се опасваме от сепаратизъм в България? Определено да! Това, което вършат ДПС, ДОСТ и другите етнически партии с очевиден подкрепа на Турция, води към сепаратизъм. Това политическо, икономическо и духовно отчуждение, обособяване, капсулиране на българските турци, това турцизиране на българите-мохамедани, това ислямизиране и турцизиране на ромското население, подготвя почвата за осъществяване на сепаратистките цели.

Кога ще се осъществят те? Кога тези партии и Турция ще пристъпят към политическото им осъществяване? Било по мирен начин, било с насилие – тероризъм, въоръжена борба, а по-вероятно в съчетание и на

двата способа, по подобие на десетките примери в Европа и конкретно на Балканския полуостров.

Това го знаят те, знаем го и ние. Защото има един проблем, една жестока криза в България, която работи в полза на сепаратизма. Която след 20-30 години ще създаде благоприятна обстановка за осъществяване на планове на Турция и нейните етнически партии в България. Това е демографската криза. Която всички я разбираме, но упорито подценяваме.

Вече сме седем милиона население.

Два милиона се „изтариха“ за 30 години. Днес ние сме най-

СЕПАРАТИЗЪМЪТ И

болната нация в Европа, най-застаряващата, с най-голяма смъртност в света и ежегодно си отиват около 50-60 хиляди души, колкото един град. Стотици хиляди млади хора заминаха за чужбина за постоянно. Същевременно не се раждат достатъчно деца. Или

рите-мохамедани, и още повече от средите на ромите. Вече са направени демографските прогнози. Така, както се развиваме, през 2050 г. българите-християни ще станат малцинство в България. А мюсюлманите ще бъдат мнозинство. И то може би етнически по-

гарите мохамедани и ромите да не пророкувам, че може и да е приключил. И тогава ще дойде времето на признаване на турско национално малцинство. Времето на засилващите се искания от страна на турските партии за автоном-

След отминалите избори за местни органи на властта, председателят на ДПС г-н Мустафа Карадайџ обяви, че ДПС извличава географията на своето влияние и ще се бори за правото на агитация на майчин език и за премахване на оседналостта.

по-скоро се раждат повече деца от средите на турците и бълга-

нолитно от сега, защото процесът на турцизиране на бъл-

ност. На техни опити чрез Народното събрание да се пре-

най-напред към себе си. И в тези трудни времена да пренапрегне недоимъка, да пообърка своите финанси, но да отдели 52 лева за личен, свой, целогодишен абонамент! Ако не наведнџ, то поне на два пъти. Всеки по-дребен абонамент, макар и нужен, и приет с благодарност, само би направил надеждата по-неясна и мъчителна, а бъдещето по-несигурно. Читателите на „Зора“ са хиляди, възможно ли е 1000 от тях да станат целогодишни абонати? Мисля че това е реално изпълнима възможност.

Запомнете нашият каталожен номер – 311. Той е неизменен, а станциите на „Български пощи“ ще приемат абонаменти до 15 число на месец декември, в кампанията за 2020 година. Разбира се и до 15-то число на всеки следващ месец през годината, но нашата животоспасяваща котка, която трябва да превземем, е със срок до 15 декември тази година.

Възможно е и да извършите абонамента си и чрез редакцията на вестника.

Приемете думите ми към вас като към последният резерв на правдата и истината. Призовавам ви през новата 2020 година „Нова Зора“ да говори откъдето е, с вашата воля и с вашите мисли. И ако го направите, няма да е на вятър, нито пък заради някой си Минчо Минчев, който както твърди мълвата, сам си бил навлякъл главата в торбата.

Не, братя! Всички сме заедно в битката за България! Делото е велико! Борбата е свята!

Минчо МИНЧЕВ,
Главен редактор на в. „Нова Зора“

ЗА КАУЗАТА И ЗА УРОСИТЕ, КОИТО НАУЧИХМЕ

нове на ПП „Нова Зора“, Скъпи приятели,

През тези 30 години, вестникът който вие обичате, който търсите да си закупите всеки вторник, и за който, ако не го намерите, идвате в редакцията, звъните по телефона или ни пишете, за да се снабдите с него, оцеля, благодарение на вашата всеотдайност, която въпреки всичко, което изредих дотук, ни зареждаше с волята да продължим. Но през последните 3 месеца, както никога досега, през тези 30 години, „Нова Зора“ се обърна към вас за помощ. Това е поводът, заради който и аз сега си позволявам да ви разкажа за трудности, горчивини и тревоги, които иначе, знаем, че за онези, които ни ги причиняваха, ще бъдат и са повод за радост и удовлетворение, когато ги прочетат на нашите страници. По тази причина досега винаги съм ги спестявал. Премълчавал съм ги пред вас, колкото да не им доставям скверната радост, че са на крачка от успеха, за който се домогвахте цели 30 години.

Но положението е такова, каквото е: малко сме и знаем това! И онези знаят същото! Обрадени сме, обсадени сме,

и от никъде „взорът надежда не види“! Но съдбата на Орловото гнездо на „Нова Зора“ не искам да я решават те. Предпочитам да я решите вие. Би било показателно за оценката и за отношението ви към главните въпроси от които парят вече много години нашите страници. Реч е за оцеляването ни като народ и за съхраняването на българската държава.

Ето каква е диспозицията на възможностите за спасение на вестника към момента, когато „Зора“ не може да разчита на абонамент от партия „Нова Зора“, която няма нито оборотен капитал, нито генерален, нито никакъв друг спонсор. Генералната възможност за оцеляване е да постигнем 1000 целогодишни абоната за вестника! Това включва не само редовните читатели, но и ония наши приятели през годините, които, както и членовете на ПП „Нова Зора“, получаваха от редакцията като бонус целогодишни абонаменти на вестника.

Днес, това наше удоволствие е непосилно и за редакцията, и за партията.

Но постигането на 1000 це-

логодишни абонамента на вестника, би създавало реалната възможност да се разплатим с отчисленията и дълговете, а от рехавите постъпления от ръчната продажба, да обезпечим излизането на вестника до края на 2020 година. Разбира се, ако е живот и здраве. Казвам „рехавите постъпления“, защото не очаквам да бъде променена политиката към нас – неудобният рупор на правдата. Толкова всеобхватен е бездуховният мрак, който е легнал над българския ден!..

Съзнавам че това означава всеки, който поне веднџ е прочел „Нова Зора“, и е повярвал в нашата безкористност и отдаденост на делото, да бъде честен

БЪДЕЩЕТО НА ОТЕЧЕСТВОТО

двяват претенции за разширяване на правата и свободите на „турското население“ в България, за налагане на турския език като втори официален език. Ще дойде времето на референдума, с който те ще пожелаят да получат автономия в „техните райони“, а може би и създаване на федерална република. Или пък отделяне в своя независима държава. Не им трябва да се присъединяват към Турция, за нея този вариант е по-неизгоден. Ако българското население не е съгласно, ще се тръгне по пътя на тероризма, на партизанската, на въоръжената борба. Кое ще принуди българите да приемат технически искания.

Фантазия ли е това?

Ако прочетете още веднџ първата част на книгата, ще видите как са се развивали и развиват сепаратистките движения в Европа. И какво сериозно влияние върху тях оказва промяната на числеността между сепаратистите и антисепаратистите. Вижте как сепаратизмът на католиците в Северна Ирландия се засили много в последните години, след като те се изравниха, а може би са вече и повече от протестантите. Прочетете по-внимателно книгата на проф. Антон Първанов „Косовският възел на Балканите“ от 2011 г., за това как е станало възможно отделянето на Косово от Сърбия и оформянето му като независима държава. Как дълги години, почти по заповед на албанските националисти, в семействата са се раждали по 7-8 деца. И въпреки опитите на сърбите да преодолят този демографски дисбаланс, те стават преобладаващо повече от тях, за да дойде онзи момент, когато, овладели централната и местната власт, започват да предявяват искания за независимост. Опитват по мирен път да постигнат целта си и като не успяват, се появява терористичната организация „Армия за освобождение на Косово“, която започва първоначално терористична дейност, а след това и въоръжена борба, с моралната и материалната подкрепа на съседната млада и агресивна държава Албания, а след това се появява и геостратегическият приятел в лицето на САЩ. И Косово е вече независима държава, призната от половината свят. Но да погледнем нашия съсед – Северна Македония. В северозападната част, на която албанското население вече живее почти в условията на автономност. Тази автономност се получи поради няколко фактора: увеличаване на раждаемост-

та на местното албанско население; и масово заселване на албанци основно от Косово. По време на косовската вакханалия около 250 хиляди бежанци бягат в Северна Македония. Голяма част от тях се връщат след това в Косово, но не малко остават в Македония като се настаняват направо в опразнените селища и къщи. Защото е налице и процес на прогонване на македонското население от селищата в тези райони. Да припомним ли за военния конфликт между шото е налице и процес на прогонване на македонското население от въоръжената формация на албанците АНО (Армия за национално освобождение) и македонските сили за сигурност през 2001 г., които доведоха до Охридското споразумение, с което се разшириха политическите права и свободи на македонските албанци? Въпрос на време е вече албанското население в Македония да тръгне по пътя на независимостта. Дали ще иска да се отдели в отделна автономна територия, или ще иска да се изгради федерална система в страната, или пък да се присъедини към Албания – това ще покаже бъдещето. Но е факт, че вече се върви по този път.

Дали точно този сценарий не чака и България?

Убеден съм, че демографският проблем е добре анализиран от Турция и конкретно от нейните разузнавателни служби и те знаят, че той работи в полза на техните планове. Нещо повече, те се стремят да регулират този проблем в своя полза. Да повторим ли как вече в Турция не само спират иселванията на български турци, но дори връщат иселници се след 1997 г. български турци в нея. Или как се стимулира процесът на връщане в България на тези български турци, които имат двойно гражданство, и които се смята, че са около 400 хиляди души. Само в Кърджалийско през последните години се отчита, че около шест хиляди души почти трайно са се установили по родните си места. Дори идват и се настаняват за постоянно вече и турци, иселници се по някоя от спогодбите от 1951 г. или 1969-1978 г., които са се отказали от българското си гражданство. Те се стремят да закупват жилища или да вземат жилища под наем, за да придобият правото на постоянно пребиваващи, което ще им даде основание да получат българско гражданство.

Да споменем и целенасочената демографска политика на ДПС и да си направим сами

анализа. Тя се изразява в няколко насоки. Първо, в стемежа да се увеличи броят на българските турци чрез повишаване на раждаемостта сред тях. Да припомним, че още през 1995 г. на един митинг на ДПС в Кърджали Ахмед Доган каза: „Всяко семейство да направи най-малко три деца“. След това има очевиден стремеж да се засили компактността на тюркоезичното население в районите на Кърджали, Лудогорието и Добруджа. Нещо повече, забелязва се, че има тенденция за заселване на български турци в Пловдивско и Старозагорско с очевидната цел да се съедини компактно тюркоезичното население от Лудогорието и Добруджа с Кърджалийско. Това етническо обособяване се извършва и чрез етническото

прочистване на смесените райони от българско присъствие. Много факти могат да се посочат за това, как българите, живеещи в тези райони, притеснени от антибългарското поведението на местната власт, напускат и да се преселват в други места на страната с преобладащо българско население. Има и един друг факт, горещ за стемежа за етническо обособяване на тези райони. Макар и не толкова силен, но има процес на преселване от „български“ райони на тюркоезични българи в смесените райони, където местната власт е в ръцете на ДПС. Статистиката показва, че се увеличава постоянно броят на селищата с изцяло турско население и още повече на селищата, където преобладават или са вече значителна част. Това важи основно за Лудогорския край, за района на Източна Стара планина и района на Източните Родопи. Една от причините затова е напускането на тези райони от българите.

И накъде отиваме с демографската картина, която ни очаква.

селища, етническите българи са малцинство сред турците и ромите.

Вероятно всичко това се отчита от Турция и нейните организации в страната, начело с ДПС. Оттук идва и тяхната целенасочена политика за увеличаване на числеността на турците в България. Посочихме, но пак ще повторим – три са пгичицата за това. Първият е чрез „внос“ на турци от Турция. В определен момент не бих се учудил, ако Турция върне обратно стотиците хиляди български иселници – както тези с двойното гражданство, така и тези от иселванията между 1950-1978 г. Не е никак случаен досегашен

процес на турцизиране на страната, в последните избори масово ромите гласуват и подкрепят ДПС – нещото, което преди това го нямаше. И то въпреки че говорят на български (и ромски) и не се ислямизират. Така например на парламентарните избори през 2014 г. 44 на сто от ромите са гласували за ДПС. Тази цифра съвпада и с броя на изповядващите исляма от тях. Целта е тези ромии-мюсюлмани да се турцизират и да влязат в графата на българските турци. Ако тази цел на Турция и ДПС се осъществи, то през 2050 г. етническата картина ще бъде в тяхна полза и няма да се допусне ромите да преобладават като етническо население.

Така че опасността от сепаратизъм, та дори от загубване на българския характер на страната, е вече реална и тя все повече се осъзнава – и от научни работници, и от политици, а и от обикновените български граждани.

Румел ВОДНИЧАРОВ

СЕДМИЦАТА НА ДЪЛГИТЕ НОСОВЕ

Родината, беше очевидна. Обслужващи архивари (Веселин Методиев), журналисти (Георги Харизанов), конспиратолози като (Антон Тодоров и Христо Христов), окончателно объркаха слушателите със свръхдоза закъснял антикомунизъм.

Други решиха, че годишнината е удобен момент да се припомни, че през 1939 г. Драги читатели на в-к „Нова Зора“, вярвам че ще се съгласите с мен, че това беше седмицата предхождаща 30-годишнината от събарянето на Берлинската стена и от оставката на Тодор Живков като ген.-секретар на БКП. Наблюдавахме пълно потвърждение, че историческата истина става подвластна на историческия процес. Демократи, осребрили своето участие в тези събития, предложиха своята версия за прехода, разчитайки на дистанцията във времето и смяната на поколенията, което прави по-трудно разкриването на истината. А, когато тя е покрита с лъжи, полуистини и неистини, задачата на младото поколение българи става трудна, дори непосилна. Лидерите на днешната партия-коалиция СДС тръбят, че създаденият на 7 декември 1989 г. Съюз на демократичните сили се е афиширал още от самото начало като дясна формация. Това не отговаря на истината. Като участник в Кръглата маса (1990 г.) и в КС на СДС мога да свидетелствам, че тогава коалицията СДС имаше програма за преминаване от централизирана към пазарна икономика, но не към див капитализъм и тотална приватизация. Основен това признавахме за „едно-временното разпускане на двата военни-политически блока НАТО и Варшавския договор“. В КС на СДС термини като „реституция“, „приватизация“ и „лустрация“ изобщо не бяха в употреба.

30-годишнината стана удобен повод за разпространяване на новата митология за края на Студената война и прехода към демокрация. За перото и микрофоните се хванаха дори и тези, които до този момент бяха пазили приличие.

По-кратките се задоволиха с твърдението, че „Земята е плоска“. Явно не са запознати с доказателството на банските сароши (пияници), че „Земята е обла“, направено една вечер при връщането им в мъглата от Разлог.

Новобогатящт Любопир Павлов-Пълката, (вероятно пристигнал из Француско), припомни за „равенството на двата човеконенавистни режима: фашизъм и комунизъм“. Достатъчно му, че са паднали и с негово участие, за да прекара остатъка от живота си без да се труди за

писа: „Бойко Борисов прекалява с лъжите. Той не може да говори без да лъже. И то най-грубо... Непрекъснато се увеличавал износа. А защо не посочи цифрите за износа?“

Тези дни, докато носовите на наши и чужди политики и анализатори прогресивно нарастваха, се появи г-жа Урсула фон дер Лайен и от трибуната на Европей-

ска лъжа. (Виж интервюто му във в. „Труд“ от 9-10 ноември т.г.).

Изброените „еколози“ в 7-то ВНС бяха интересни интелектуалци. Очевидно, в дъженението „Екогласност“, не ги беше събрала загрижеността за околната среда, а свободата да практикуват преди 10 ноември по-безопасно от дру-

Съветският съюз е започнал Втората световна война, а пък фашизмът бил победен от съюзниците му: Англия, Франция и Съединени щати. „Сталинград“ бил само един от булевардите в Париж.

Коментарът на премиера Борисов беше очакван. „Последните 30 години са най-хубавото нещо в новата ни история. България е различна и тук се живее много по-добре... БВП непрекъснато расте...“ – само дете не се разплака от вълнение, след което загуби контрол и изпадна в „поцелуйковщина“ с новия посланик на Съединените щати в София.

Д-р Тони Филипов (виж Pogleldinfo) определи състоянието, в което изпада премиерът като митомания - т.е. психично разстройство, изразяващо се в непреодолимата склонност на човек да лъже и да разказва измислени истории. Неговото заключение е доста самокритично: „За 30 години постигнахме... Бойко Борисов“.

А икономистът проф. Иван Ангелов, без да използва медицинска терминология,

ския парламент произнесе реч за трите велики сили: Англия, САЩ и Франция, благодарение на които през 1989 г. била съборена Берлинската стена и нито дума за Михаил Горбачов, нито за Съветския съюз, въпреки че като министър на отбраната до неотдавна, тази майка-героиня би трябвало да знае повече. Например, че точно тези велики сили през 1989 г. са били против обединението на Германия, а също, че когато през 50-те години на миналия век Сталин е предлагал да се осъществи обединението на победената фашистка страна с едно-единствено условие - тя да не членува във военни съюзи, не са давали и дума да се издума.

Годишнината от началото на прехода към демокрация нямаше как да мине без лъжите на соросидите, които си вадят хляба с прославата на пазарната икономика. Но дългите носове на Бойко Борисов и Урсула бяха вдигнали летвата толкова високо, че на икономиста Красен Станчев (депутат от „Екогласност“ в ВНС), му се наложи да участва с още по-впечатлява-

гите граждани. След като изгубиха доста работно време на ВНС, повечето от тях се заеха с по-печеливша дейност. Един станаха управляващи в изпълнителната власт, други предпочетоха дипломатията, трети оглавиха Атланти-

чески клуб, четвърти получиха по една фондация от филантропа Сорос. Така г-н Красен Станчев стана основател на Института за пазарна икономика (1993 г.), чийто девиз вече 25 години е: „Модернизация чрез тотална приватизация“. Като се има предвид, че председател на Консултативния съвет на ИПИ бе лю-

бимецът на българите Ричард Ран, не е за учудване, че „най-големият успех на изминалите 30 години, според г-н Станчев, са реституцията, приватизацията и либерализацията на цените“. Юбилейните лъжи на соросоида наистина са опашати:

„Днес България се намира в най-дългия си период на стопански възход от 1878.

• България е най-бързо богатящата страна в Европейския съюз след 2004 г.

• За последните 20 години богатството се е увеличило почти 10 пъти. Бързото забогатяване става при известното неравенство, но с ръста на икономиката има тенденция неравенството в доходите да намалява (т.нар. ефект на Кузнец - руски еврейн).

• Най-успешното правителство през тези 30 години е това на Иван Костов.

• Средната възраст на българите се е вдигнала с 5.5 години спрямо 1960 г. (от 69.2 на 75.8 години).“

Достатъчно е непредубеденият читател да разлистни книгата на бившия председател на БИСА и автор на „Нова Зора“ инж. Иван Пехливанов „Свидетел на историята“, за да му стане ясно, че българската държава не е спечелила, а е загубила от приватизацията 57 млрд. щатски долара. Да, има български период на стопански възход. Ние го наричаме „Българският Великден на ХХ век“. Но той се състои в периода от 1961 до 1975 година, когато се пускат в действие 700 (!!) завода в машиностроението, във Военно промишления комплекс (ВПК) и в заводите за електронно изчислителна техника. А след това, в периода от 1980-1987 г., БИСА, в сградата на която се настани СДС през 1990 г., по-

нец беше напълно опроверган от младия френски икономист Тома Пикоти (роден в годината на нобеловата награда на Кузнец, 1971 г.), който доказва в книгата си „Капиталът в ХХ век“, че концентрацията на богатството през последните 250 години непрекъснато расте и не се наблюдава никаква самокорекция. Напротив, от новобогаташите се създава класа на рентриери и в Съединените щати например неравенството в доходите се е върнало на нивото от 30-те години на ХХ век. В България „аргументите“ на икономисти като Кр. Станчев са, че спестяванията на българите нарастват и били повече от 40 млрд. лева. Само че не казват дали изобщо спестяват 2 млн. пенсioni и 1 млн. работещи бе-

могна без всякаква приватизация да заработят 514 малки и средни кооперативни предприятия с инвестиции за 432 млн. лева (б. р. - тогава 1 валутен лев беше равен на 1 долар).

Що се касае до неравенството на доходите, то г-н Красен Станчев пропуска да каже, че нобелистът Стивън Куз-

УДОВЛЕТВОРЯВАНЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

Среща на ръководството на Национално дружество „Традиция“ в Главна прокуратура на Република България

На 11 ноември 2019 г., по инициатива на г-н Сотир Цацаров, главен прокурор на Република България, бе проведена среща във връзка с казуса възникнал с изземването на оръжие и извършване на обиски в някои регионални клонове на НД „Традиция“, както и на членовете на Управителния съвет, за които „Нова Зора“ писа в бр. 42/15.10. и в бр. 45/5.11. т.г.

В срещата участваха г-н Иван Гешев – зам.-главен прокурор, г-н Младен Маринов – министър на вътрешните работи и г-н Ивайло Иванов – главен комисар, секретар на МВР, както и членовете на НД „Традиция“ в състав: Огнян Маринов – председател на НД „Традиция“, д-р по право, Тодор Предов – председател на Правната комисия на дружеството, Ивайло Танчев – член на УС и управител на РК „Традиция“ София и Агоп Казасян – бивш председател на дружеството и настоящ касиер.

В нарочно писмо до управителите на РК на НД „Традиция“, се съобщава, че срещата е иницирана по желание на г-н Цацаров и е преминала в разисквания и дебати относно необоснованите действия предприети от ГДБОП на МВР, по отношение на членовете на УС и управители на регионални клонове, както и други членове на дружеството, на 8 октомври 2019 г. Г-н Цацаров и г-н Маринов са уверили представителите на НД „Традиция“, че тези действия по никакъв начин не са били насочени към ръководството и

членовете на УС на дружеството, за дейността на което двете институции хранят уважение и понават, а и признават, родолюбивите им прояви. Заявено е било, че е действено по сигнал, без той да е конкретизиран в хода на разговора, както и във връзка с европейска акция на Интерпол, за пресичане на незаконния трафик за износ на културно-исторически ценности.

От страна на НД „Традиция“, са уверили висшите ръководители на Главната Прокуратура на Р България и на

МВР, че като патриотично и родолюбиво дружество винаги са спазвали, и ще продължават да спазват законите на страната, както и че ще продължават традицията да работят в синхрон с органите на МВР, както са работили и до сега.

Г-н М. Младенов е уверил ръководителите на НД „Традиция“, че ще даде нужните разпореджения, така че експертите на иззетото оръжие да бъдат приключени до 15.11.2019 г., след което ще се пристъпи към връща-

нето на незаконно иззетите оръжия.

Ръководството на НД „Традиция“ е получило уверение, че ще бъде разпоредена вътрешна проверка, за да се изясни кой и как е действал от структурите на МВР, взели участие в акциите на 08 и 09 октомври т.г.

Като цяло срещата е пре-

минала в атмосфера на откритост и спокойствие.

Във връзка с постигнатото положително разрешение на въпроса, от главния редактор на в. „Нова Зора“ пристигна писмо подписано от председателя на НД „Традиция“ - подп.о.р. Огнян Маринов – магистър по право, което публикуваме отделно.

ДО ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР НА В-К „НОВА ЗОРА“ Г-Н МИНЧО МИНЧЕВ ГР. СОФИЯ
УВАЖАЕМИ Г-Н МИНЧЕВ,
Управителният съвет на НД „Традиция“ сърдечно Ви благодарим за двете публикации във в. „Нова Зора“, поместени в бр. 42 от 15 октомври 2019 г. и бр. 45 от 5 ноември, касаещи проблемите на дружеството, свързани с извършените претърсвания и изземване на историческо оръжие, с което провеждаме възстановки на исторически събития от българската история. Вие ни подкрепихте в борбата за доказване на липсата на нарушения или престъпления от членовете на дружеството и дадохте своя принос за по-широкото медийно отразяване на съответните събития. Нашите усилия се увенчаха с определен успех, тъй като на 11.11.2019 г. от 11.00 ч. бяхме приети за изясняване на случая от Главния прокурор на Република България, г-н Сотир Цацаров. На нея изложихме нашите съображения и аргументи, които бяха приети и останахме удовлетворени от проявеното разбиране. Подробностите за срещата се съдържат в писмото до нашите регионални клонове в страната, което прилагаме и молим да бъде публикувано във вестника като завършващ етап на нашите справедливи искания и протести.
Приложения:
1. Писмо от Съюза на европейските военноисторически групи до министър-председателя и до министъра на вътрешните работи на Република България в наша подкрепа и защита.
2. Писмо на УС на НД „Традиция“ до регионалните клонове и колективните членове на дружеството.
С уважение!
Председател на НД „Традиция“:

11.11.2019 г. Подп. о.р. Огнян Маринов - Гр. София магистър по право

СЕДМИЦАТА НА ДЪЛГИТЕ НОСОВЕ

дни? Неoliberalната икономика, пропагандирана от нобелистите от кръга „Мон Пелерин“ (Сорос, Хайек, Фридман и др.), доведоха до немислимо при двуполусната система неравенство, което неизбежно ще води до нови социални взривове. Соросидите напираха „дамара на демокрацията“ и предизвикват тотално отчуждение от държавата, отговорността към която се джиросва на оне-

зи, които всъщност я ограбват. България, загубила 2 млн свои граждани (б.р. - извън изселените в чужбина) без война, не прави изключение. В момента „Олигархията е тази, която решава нещата в държавата“ (проф. Людмил Георгиев). А проф. Васил Проданов с прискърбие констатира: „Преходът към neoliberalен капитализъм води до декласация, лумпенизация и маргинализация на милиони хора. Тези милиони лузъри (еу-

беци, б.а.) от глобализацията искат възмездие“. Неoliberalната парадигма, която доведе до нечувано неравенство или трябва да бъде изоставена, или възмездие ще бъде кървата в вяржавата“ (проф. Людмил Георгиев). А проф. Васил Проданов с прискърбие констатира: „Преходът към neoliberalен капитализъм води до декласация, лумпенизация и маргинализация на милиони хора. Тези милиони лузъри (еу-

не на плоския данък (10%) и въвеждане на прогресивно облагане на печалба и собственост. Соросидите като Красен Станчев, преди да бъдат изгонени от гълтите, ще трябва да си припомнят думите Карл Поппър:

„Ако желаем свободата да бъде запазена, ние трябва да поискаме неограничената икономическа свобода да бъде заменена с политика на определена икономическа интервенция на държавата.“

И защото доброто в България идва обикновено със закъснение, седмицата на дългите носове може и да продължи още известно време. Но все едно: истината винаги застига лъжата, дори и в случаи, когато й се струва, че води с няколко обиколки.

Шоуто на Борисов пред Националната среща на ГЕРБ с новоизбраните кметове, свикана уж за да се анализират резултатите от местните избори, показа, че не само България, а дори управляващата десета година партия заслужава по-добър лидер.

Живи бяхме на 30-та година от падането на социализма, да видим форум, наподобяващ конгресите на КПСС и БКП. И по-специално частта, в която гостите произнасяха своите приветствия. Само че генералите секретари на двете партии четяха отчетни доклади, докато Борисов изнесе един несвързан монолог, в който нападната президентка Румен Радев, лидера на БСП Корнелия Нинова, изгубилия кандидат-кмет на столицата Мая Манолова, шоумена и лидер на новосъздадената партия „Нама такава държава“ Слави Трифонов и най-вече водачите на „Демократична България“ (ДБ) Христо Иванов и Атанас Атанасов. Последните бяха анатемосани като врагове на ГЕРБ и „бивши деца и внуци“ на комунистическата номенклатура, понеже не подкрепиха Иорданка Фандъкова, а гласуваха за Мая Манолова. И така били изменени на „принципа на синия цвят“.

Срещата продължи само 50 минути кой речите на бившия президент Плевнелиев и на настоящия премиер и лидер на ГЕРБ Борисов, отнеха близо 30 минути. При това, имайки предвид събственото им комунистическо и номенклатурно минало, антикомунистическите декларации и на двамата звучаха еднакво нелепо, въпреки че Борисов обяви Плевнелиев за по-умен и интелигентен от него, понеже мислел по-демократично. Ти да видиш, имало и по-умни от Борисов!

„Ежа Корнелия Нинова и някои социолози и политолози, които след изборите обясняваха как се чуват „пукота от пропукиванията на ГЕРБ“, ме възбиха да покажа как изглежда „пропукиваният ГЕРБ“, каза Борисов, аплодизиран бурно от активна на партията и 140-те новоизбрани кметове на ГЕРБ. „Показахме с Румен Христов (лидера на СДС) и земеделците как изглежда „пропукиваният ГЕРБ. Ако сега излезем оттам, според представителите на БСП, това ще е като един голям протест. В някои от градовете с колежите от СДС бяхме противници. Борихме се с политически мотиви, но когато стане дума за демократични ценности и за синя идея, сме заедно“ - подчерта Бойко Борисов.

„В последните дни слушам само за Благоевград и Русе. Ами Хасково - какво чудо беше! Не помните ли Хасково, какво чудо беше?! Нали от Хасково търговията победа?! Гражданине им

НЯМА ТАКАВА ПАРТИЯ!

отговориха още на първи тур. На Делян Добрев ще му кажа - по-добре реабилитация от тази, няма брати!“ - каза още партийният лидер на ГЕРБ. Той специално извика на трибуната областния водач на партията в Хасково Делян Добрев, когото Елена Йончева громеше като носител на корупционни практики в града. Във възторга си от изборните резултати Борисов изтвори още Севлиево, Габрово, Свищов, Ловеч, Видин, Монтана. А след като подчерта за

„опозицията вътре в БКП!“, да не би ГЕРБ да е самата БКП? Защото и Борисов е внук и син на членове на БКП, а самият той си е запазил партийната членска книжка, за да напусне декартизиращата се система на МВР. Борисов избирателно изтъква, че единият му дядо е бил репресиран от комунистите, но премълчава че другият му дядо е бил член на БКП. Какъвто е бил и баща му. А бащата на Плевнелиев е бил секретар на ОК на БКП в Благоевград. Са-

како ще обясни истерията в циганската общност, при която родители хукнаха да си вземат децата от училище, за да не им бъдат взети от държавата? Май любовта и доверието им в Бойко Борисов и ГЕРБ не са толкова безусловни.

Следователно критиките на Манолова, че ГЕРБ са купили цигански гласове не са безпочвени. Въпросът не е дали неграмотните цигани имат или нямат право да гласуват, а в това, че тяхната любов към Бойко Бо-

когато почти бяха купили „Трилен“, а ние стратегически закупихме Ф-16. В НАТО вече ни гледат по друг начин. Това най-вече ги въбеси“. И продължи със същия тон: „Втория път се озлобиха, когато дадохме 1 млрд лева за интерконектора с Гърция за втечен газ. Балканският поток го изтъргувахме с един милиард по-евтино. Строим газова магистрала. Защо не ни подкрепиха поне сега? След ден ще вода Херо Мустафа (американския посланик в София, бр.), да види какво сме построили. Строим с турците, строим с турците, строим с турците, строим с турците, строим с турците. Кога им хареса Мая повече? Какво избраха повече от нея?! Обикалят от телевизия на телевизия, излизат компромати, продължи премиерът. Третият път се озлобиха, когато службите и прокуратурата хванали за итнонаж някояко човека. Не си съвръжаха нервите. Е, това вече ги разкри и те си отидоха при Мая Манолова“ - разкри заговора Борисов.

След като словесно „се разправи“ с ДБ, Борисов насочи стрелите си към лидера на опозицията Корнелия Нинова: „Днес чух, че Нинова каза, че имало репресиран след изборите. Моля я, да ми си изпрати тези хора. Ако се окаже, че е вярно, лично ще им се извиня и този който си го е позволил, ще има реакция“ - закачи се той.

„Ами Кърджали?“ - сетя се в този миг Борисов, че не е споменил драматичната битка, в която ДПС отново спечели града и областта. - „Какво чудо беше!“ - каза той, без да обясни какво има предвид, но постепенно вдетреното му напрежение спадаше. „Аз като се почувствам виновен, давам оставка и ако не ме върне народът, си стоя у нас“ - каза премиерът на актива на партията. Такъв ли беше случаят през февруари 2013 г., когато първо каза, че заради Станишев и Доган няма да подава оставка, а след една нощна визита в американското посолство размисли и хвърли кърпата? Тогава за какво се беше почувствал виновен? А след президентските избори през 2016 г.? Да търсиш логика в невчесаните мисли на Борисов е безнадеждна и безсмислена задача, както и да очакваш от него признание за лична вина. Всекидневие обръщението на Ердogan към ЕС: „Хей, Европейски съюз!“ „Тези ли са демократите, бе!“ - изкрещя той, сякаш пред него не стоеше активът на ГЕРБ, а най-врълите му врагове. Това не е градска десница, те са опозицията вътре в комунистическата партия.

След като се отърси от антикомунистическата си бяс, Борисов пристъпи към циганския въпрос. „Циганите обичали Бойко“, цитира той медийни заглавия, в които бяха извадени запечатки от гласуването в ромските секции, където се вижда, че ромският вот за ГЕРБ превъзхожда в пъти този на останалите партии. Вместо да опроверга неопровержимото, Борисов размаха големи листовки с таблици, за да направи сравнение с предишни гласувания. „Накарал съм да ми изкарат данните за президентските избори, защото ми казват, че циганите обичали Бойко. Ами обичат Бойко, защото им осигуряваме работни места, защото оваряхме 50 000 деца да учат, а не да крадат. В София, ако не са ромите, кой ще ви чисти? Метат като пчелички. Мръсната работа я вършат само те. Ние пък сме осигурили техните деца да са образовани, колкото нашите и да си изкарат честно парите. Затова считам, че имаме право да гласуват повече за нас!“ - обобща доволно премиерът. Но

доволството си от „безапелационната“ победа на ГЕРБ, той подпука политическите си опоненти, бившите си коалиционни партньори от Реформаторския блок, днес наричащи се „Демократична България“, и лично президента Радев, които се съмнявали в честността на изборите.

„Много съм огорчен от нашите приятели, трябва да престанем да ги наричаме „десница“. Това са бившите деца и внуци на комунистическата номенклатура“ - каза Борисов, като имаше предвид лидерите на „Демократична България“, част от които на втория тур на изборите дадоха своята подкрепа на гражданския кандидат Мая Манолова.

Може ли да има „бивши деца и внуци“? Не, разбира се, но кой в залата на НДК би се осмелил да се усъмни в здравия разум на вождя и учителя Борисов? Потънал в собствените си илюзии за непогрешимост и величие, той изкрещя към залата: „Те ли са демократи, бе! Те ли се свещиха с Христо Иванов и Атанасов!“ „Исках ли да ти кажа Росене, обърна се той към седящата пред него бивш държавен глава, понеже си по-умен и интелигентен от мене, това не е градска десница, това е опозицията вътре, в комунистическата партия. Тя сега работи с нейните сателити“.

моят той пък е бил секретар на ДКМС и член на вузовската партийна комисия в МЕИ. Аман от фалшиви антикомунисти и демократи! Впрочем, в ГЕРБ май има повече „бивши синове, доцери и внуци“ на комунистическата номенклатура, отколкото в БСП, която Борисов нарича комунистическа. Лиляна Павлова и Цеца Цачева какви са?

След като се отърси от антикомунистическата си бяс, Борисов пристъпи към циганския въпрос. „Циганите обичали Бойко“, цитира той медийни заглавия, в които бяха извадени запечатки от гласуването в ромските секции, където се вижда, че ромският вот за ГЕРБ превъзхожда в пъти този на останалите партии. Вместо да опроверга неопровержимото, Борисов размаха големи листовки с таблици, за да направи сравнение с предишни гласувания. „Накарал съм да ми изкарат данните за президентските избори, защото ми казват, че циганите обичали Бойко. Ами обичат Бойко, защото им осигуряваме работни места, защото оваряхме 50 000 деца да учат, а не да крадат. В София, ако не са ромите, кой ще ви чисти? Метат като пчелички. Мръсната работа я вършат само те. Ние пък сме осигурили техните деца да са образовани, колкото нашите и да си изкарат честно парите. Затова считам, че имаме право да гласуват повече за нас!“ - обобща доволно премиерът. Но

Тодор КОРУЕВ

От половинчатото изучаване на историята помним името Владислав Варненчик, който героично загина под стени на Варненската крепост. Но познанията ни защо и какво дири полско-унгарският крал Владислав III Ягело тук, на Балканите, са доста неълъни. Макар че би трябвало в историческата памет на българите, поляците, унгарците и на много други европейски народи кралят, заедно с унгарския пълководец Янош Хунияди, да са трайно запечатани като борци срещу османско-турската експанзия на Балканите и в Европа. И ето че един сборник със заглавие „Извори за кръстоносните походи от 1443-1444 година в българските земи“, издаден от издателство „Захарий Стоянов“, запълва празнините в знанията ни за събитията с кръстоносните походи от тези години, възглавявани от двамата герои. В сборника в превод са представени най-разнообразни и твърде интересни извори (документи, писма, исторически съчинения, стихотворни творби и др.). Подборът, съставителството, редакцията и коментарят, са на големия наш историк-медиаист академик Васил Гюзелев, чиято макси-

От стр. 12

В интервюто си за „The Economist“ Макрон аргументира своята лидерска претенция в Европа и света по следния начин: „Ролята на Франция в света е изключително представителна, защото тя е постоянен член на Съвета за сигурност на ООН, притежаваща решавателна пети глас на постоянните членове на СС - б.а.), член-основател на Европейския съюз, единствената вече ядрена държава в ЕС. В този смисъл, основното е, че нашите традиции и нашата дипломатическа история се отличават с това, че ние най-малко сме свързани с американската дипломатия, която ни дава голямо пространство за маневриране в този свят“.

След като защитава правото на Франция и на него самия да бъде балансиращ

СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ПАМЕТНАТА БИТКА НА НАРОДИТЕ

• Акад. Васил Гюзелев е събрал 6 сборник документи, анали, хроника и поеми за походите на Владислав Варненчик

ма е „Където има извори, има история!“ Въпреки че масовите знания за тези кръстоносни походи и за Варненската битка да са оскъдни, събитията са били многократно на вниманието на българските историци. Неслучайно акад. Гюзелев посвещава книгата на двама свои колеги – рано изтържнати от живота – проф. Бистра Цветкова, за която пише: „Нейните изследвания сякаш бяха своеобразни жертвоприношения пред олтара на Родината“, и доц. Христо Коларов – „талантлив историк и прекрасен човек с детски чиста душа“. И двамата с голям принос в изследването на „наметната битка на народите“. Напоследък в чужбина излизат книги за тези събития по българските земи, но акцентът в тях е върху османските автори. Акад. Васил Гюзелев прави ясно разграничение на различните не само по жанр, но и по съдържание и значимост извори. На преден план са представени документалните и епистографските паметници, а подир тях нарративните исторически съчинения и стихотворни творби.

Първата част на сборника е с актове и писма, най-често адресирани до кардинали със сведения за развоя на конфликта между крал Владислав и турците. Но тук е и манифе-

стът на краля за обявяване на поход срещу турците от 4 януари 1444 г., в който се казва: „Ние, Владимир, по Божия милост крал на Унгария, Полша, Далмация, Хърватско и др., велик княз на Литва и наследник на Расия. Известие до всички. По-рано на общото събрание на прелатите, бароните и благородниците на това наше кралство Унгария, наскоро състояло се в Буда в чест на всемогъщия Бог и за защита и увеличаване на християнската вяра и за доброто на цялата католическа църква, и особено за освобождение на това наше кралство и околните земи, които самите турци, в много преходни години, нападаха най-жестоко и не престават и сега да нападат, наредихме, утвърдихме и постановихме с единодушна воля и съгласие на цялото гореказано събрание, да заминем лично и с нас да поведем това лято или година, мощна армия към земите на Гърция и Романия и с Божията помощ, с всичките ни сили, да работим за унищожаването на безбожните турци.“

Втората част на книгата е с исторически съчинения (анали, 2 хроники, истории, животописи, записки, бележки). Според акад. Гюзелев най-голямо значение за реконструкцията на събитията, свързани с двата похода имат трудовете

на трима историци от XV век – полякът Ян Длугош и италианците Филип Буонакорси Калимах и Антонио Бонфини. От „аналите“ на Длугош научаваме как подготвя военната си експедиция крал Владислав, как реагира, когато разбира, че Георги, деспотът на Рашка, и войводата Янош Хунияди, са сключили мир със султан Мурад II, без да се допитат до него, какво се е случило на срещата на краля в Никопол с войводата на Траналпийска Влахия Влад, който се нарича и Дракула, та той поискал проща, загдето бил взлязъл в отделен съюз с турците и додал към войската на краля 4000 власи, но го съветва да не тръгва срещу турците със слаба войска. По-нататък е описаното на превземането на крепостите по българските земи, за да се стигне до битката във Варна и героичната смърт на краля в сражение, в което 80 000 души отиват в Райските градини или Ада, според Длугош.

Третата част е „Стихотворни творби (поеми, плачове, епифонии)“. Ето как се нарича поетичното творение на Михаил Бехайм: „Тук тази поема разказва за крал Владислав, краля на Унгария, как той воюва срещу турците“. А „Плач за смъртта на краля на Полша“ от галицийския поет Николай Пе-

ИЗВОРИ за кръстоносните походи от 1443-1444 година в българските земи

тшахер: „Оплаквайте ме небеса, всичко живо на света да ме жали.“

В края на книгата са публикувани две изследвания на акад. Гюзелев за българското участие в двата похода, които свидетелстват, според него, че стремежът на българския народ за постигане на политическо освобождение е бил жив, но експлоатацията му от чужди политически сили с користни цели, е водила до проливането на много невинна кръв. И съвсем в края на книгата авторът ни напомня, че като че ли е дошло времето бронзовият лик на Владислав Варненчик да украси Варна.

Премиерата на книгата „Извори за кръстоносните походи от 1443-1944 година в българските земи“ ще се състои, днес, 19 ноември (вторник) от 18 ч. в Големия салон на БАН.

ОТКРОВЕНО ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

и гравивен фактор в геополитиката, Емануел Макрон дава изключително интересна трактовка на своите потенциални възможности: „Ние имаме право да не бъдем открити врагове на враговете на нашите приятели, както, почти по детски, става на практика. Ние можем да говорим с хората (напр. с Русия – б.а.) и следователно, да изграждаме баланс, за да стрем света от разпад в обичуването“.

Изключителна важна и съществена е оценката на Макрон за състоянието

на стария континент днес: „Европа беше построена върху идеята, че ние обединяваме неща: възгледи и стомана. След това тя се структурира като общество, което е не само пазар, но и политически проект. В същото време редица явления ни изправиха пред рѳба на пропастта. Първо, Европа „загуби следата“ на своята история. Европа забрави, че тя е общност, мислейки все по-често за себе си като за „пазар“, който трябва непрекъснато да се разширява. Това е принципиална грешка, защото

от началото на 1990-те години по този начин бе осакатен политическият размах на проекта. „Пазарът“ не е общност. Общността е по-силна: тя оперира с понятия като солидарност, конвенция, които ние загубихме, включително и политическата мисъл. Нецо повече Европа беше построена, за да бъде младши партньор на американците и тази идея лежеше в основата на „Плана Маршал“... Ние дълги години живеехме в света на максимизацията на търговията и на генериращите сигур-

ност съюзи.

Господстващата идеология имаше привкуса на „края на историята“, което означаваше, че няма да има вече големи войни, че трагедията е отминала, че всичко вече е прекрасно... Но, в продължение само на няколко години стана ясно, че светът отново се разпада, че трагедията отново е на сцената, че съюзите, които ние считаме за нерушими, могат да рухнат, че хората могат да ни обрнат гръб (особено средната европейска класа - б.а.), че всички ние сме с различни интереси. И че във времната на глобализация – главен гарант на световната търговия, може да стане протекционизма, и че за главните играчи в световната търговия основният въпрос вече е политическият им суверинитет“.

На стр. 10

За да не остане съмнение у никого, че

Европа и ЕС са на прага на кардиналните промени и решения,

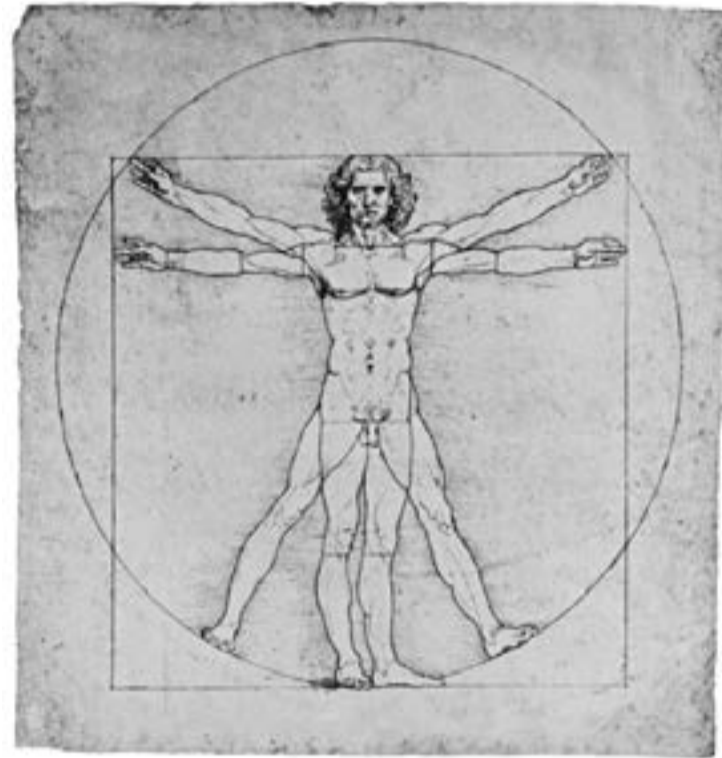
Макрон изважда на светло съдържанието на свои разговори с президента Тръмп. "В моите беседи с президента Тръмп, когато той казва "това е ваши регион, а не мой"; когато публично заявява: "терористите, джихадистите, които се намират там, са европейци, а не американци"; когато постоянно повтаря "това е техен проблем, а не мой" – ние сме длъжни да чуем какво ни говори. Той просто констатира фактите. .... Аз не съм пессимист... Аз просто казвам, че ако не се събудим, ако не се изправим лице в лице с тази ситуация и не предприемем необходимото, то съществува значителен риск, че в дългосрочна перспектива ние ще изчезнем геополитически, или най-малкото, няма да можем да контролираме собствената си съдба. Аз изключително силно вярвам в това!"

Какви са основните идеи на Емануел Макрон, с които той иска европейските народи, в т.ч. и българският, да намерят своето достойно място в бързо променяния се свят? Не може да се отрече, че подхождат и решителността на френския президент са нови и кардинално се различават от досегашните палеативни и плахи опити за промени и реконструкция, изказвани от редица европейски лидери и от огромната администрация на ръководните органи на ЕС и НАТО.

"Първото, което трябва да направим" – споделя президента Макрон – "това е да се възстановим военният ни суверинитет. Това обновяване е в името на мощна и стратегическа Европа. Аз бих добавил, че на определен етап ние ще трябва да направим изводи за дейността на НАТО. Според мен, това което сега преживяваме е мозъчната смърт на НАТО... Европа трябва да е автономна по отношение на военната стратегия и потенциалта, а освен това ние трябва да възобновим стратегическия си диалог с Русия... Президентът Тръмп, а аз напълно уважавам неговото мнение, разглежда НАТО като търговския проект. Той вижда този проект във вариант, при който Съединените щати са своеобразен геополитически чадър, разпределен компромисът е в това, че закупуването на американ-

ска военна продукция трябва да е обвързано с търговски ексклузивитет. Франция не се е поднесала за подобна привилегия".

"Тези теми, (отбраната и технологиите - б.а.) в Европа преди не са били на дневен ред. Европейската отбранителна инициатива бе възобновена през 2017 година... Ние мислехме само за технологиите в Европа от гледна точка на единния общ пазар, т.е. как да премахнем бари-

ерите, роуинга и т.н. Ние въобще не обмисляхме всичко това от гледна точка на доставчиците и в стратегически аспект. Вземете технологията 5G: САЩ са огромна страна – най-големият технологичен пазар. Те нямат въобще свои собствени, истински оператори на 5G. Те зависят изцяло от технологиите на другите страни, европейски и китайски... Днес, Европа е разделена по някои въпроси и тя се движи твърде бавно, особено по въпросите за икономическото стимулиране и бюджетната солидарност. Това по-скоро е въпрос

за интеграцията на еврозоната, за банковия съюз.

които се придвижват недостатъчно бързо, и които разделят Европа. Европа е разделена също така и по въпроса на миграцията. По принцип, Европа беше твърде бавна, когато трябваше да се справи с тежките кризи през последните десет години и да намери съвместни решения. Тези две кризи – икономическата и миграционната – особено силно удариха по средната класа. Аз считам повишаването на данъците, бюджетните корекции, които навредиха на средната класа, за историческа грешка... Ние трябва да споделим собственото си геополитическо осъзнава-

не и да се убедим, че всички са "на борда". По много от тези въпроси Европейската комисия е компетентна: цифровият въпрос, единният пазар, а сега и отбраната, са в рамките на разширеното сътрудничество. Това, между впрочем, е и френската компетенция в работата на новата ЕК. Именно поради

това тези въпроси са толкова важни за нас и Комисията трябва да играе главна роля в тяхното решаване... При това, аз мисля, че в определен момент Европа трябва да се реформира, разбира се, нужна ни е Комисия в по-малък състав, нужно ни е да имаме квалифицирано болшинство (а не еднородие-б.а.) по редица въпроси."

"Ние се намираме в геополитическата ситуация, когато никой не може да каже какво е реалното бюджетно състояние на Китай. Препологаме, че те инвестират масово по света. Съединените щати увеличават своя дефицит, за да инвестират по стратегически въпроси и да повишават нивото на средните доходи... Европа е един от континентите с най-висок размер на спестяване. Значителна част от тези спестявания се използват за закупуване на американски съкровищни бонове. По този начин с нашите спестявания ние плащаме за бъдещето на Америка и даже за нивото на собствената си уязвимост. Това е пълен абсурд... Отчитайки този контекст, ние трябва да преразгледаме нашата макроикономическа сделка. На нас ние е нужна експанзия, нужни са ни повече инвестиции (в Африка - б.а.). Европа не може да бъде единствената зона, която това не се прави. По-

ОТКРОВЕНО

ради тази причина, според мен, дебатите за 3% от националните бюджети и 1% от европейския бюджет, са разговори от миналото столетие. Дебати от този род няма да ни позволят да се подготвим за бъдещето. Когато виждам нивото на нашите инвестиции в изкуствен интелект, сравнени с тези в Китай и САЩ стигам до извода, че ние просто не сме в една лига заедно с тях".

Първостепенно място в "доктрината Макрон"

е отделено на въпросите за суверинитета. Вече не се говори за двуполусен модел, за еднополусен глобален модел, за многополярен свят, а за многостранна геополитическа структура с глобална икономика, където всяка страна избира принципа, около който търси обединение на народа си в надеждата за по-добър живот. За Тръмп това е връщане към националната идентичност, за председателя Си това е социализъм с китайска специфика, за Путин това е просветеният консерватизъм, а за Макрон това е народният суверинитет във всички области на живота. "Понякога ние правим грешки, натрапвайки своите ценности, сменяйки политическите режими, без подкрепата на народите. Това е елемент от западния подход, който беше грешка в края на миналия и в началото на този век, несъмнено фатална, възникнала от съюза на две сили: правото на вмешателство и неоконсерватизма!".

Така мисли Макрон

И наистина, обстановката е такава, че навсякъде във въздуха витае огромно недоволство, омерзение, готовност за крайни действия. Властелните на света вече са убедени, че вече са преминали границата. 188 трилиона долара дългове, в държавните хазни парите не стигат, защото няма производство, няма данъци, а тези пари, които би трябвало да влизат в бюджета, заминават за офширните зони! Неoliberalният Франкенщайн унищожава своите създатели! Нужен е нов проект, който да успокои хората, да внесе етика в отношенията, да регулира икономиката, да централизира разпределителните процеси и, едновременно с това, да носи приходи и печалби от реална производствена дейност! За-

проект, възхновяваща нашия народ сила. Това е духът на Възраждането, духът на Просвещението. Това е всеобхватния дух на френския хуманизъм, който ние сме носили напред и сме осмисляли във времето, и който сега трябва отново да преосмислим".

Това са само някои основни моменти в "доктрината Макрон". Защо точно сега тя така мощно и настъпателно се появява в планетарното пространство, претендирайки за алтернатива на изчерпалата се "доктрина Клинтън"? Естествено, въобще появата на Емануел Макрон на световната политическа сцена и формулираната сега доктрина, е дълго подготвян проект на властелините на света, предизвикан от дълбоката необратима криза, в която потъна глобалния капитализъм. "Пазарната икономика, която бе създадена в Европа и за Европа постепенно "загуби посоката" – казва Макрон. "Преди всичко, в нея се извърши дълбока финансиация... Тази пазарна икономика формира небивало неравенство, което води до дълбоки изменения в политическата система. Преди всичко се разклати легитимността на тази икономическа организация. Как да се обясни на гражданите, че тази организация е добра, когато те не намират мястото си в нея? И най-важно то – всичко това поставя под съмнение равновесието на нашите демокрации!"

Така мисли Макрон

И наистина, обстановката е такава, че навсякъде във въздуха витае огромно недоволство, омерзение, готовност за крайни действия. Властелните на света вече са убедени, че вече са преминали границата. 188 трилиона долара дългове, в държавните хазни парите не стигат, защото няма производство, няма данъци, а тези пари, които би трябвало да влизат в бюджета, заминават за офширните зони! Неoliberalният Франкенщайн унищожава своите създатели! Нужен е нов проект, който да успокои хората, да внесе етика в отношенията, да регулира икономиката, да централизира разпределителните процеси и, едновременно с това, да носи приходи и печалби от реална производствена дейност! За-

ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

това е нужна национална идентичност, суверинитет, морални стожери, силна държава и вяра в доброто!

Макрон предлага вярата да е в човека, в неговите неограничени възможности, олицетворена от великия Леонардо да Винчи в скицата на идеалния "Витрувиански човек", от "палатата на мерките и теглилките" в трактата на античния римски архитект Марк Витрувий. Идея, която прехвърля виртуален мост между дохристиянския идеал за красота, симетрия и сила на човешкото тяло, с разпадната култура, отново ще избере материализма пред идеализма, пред духовното начало, защото явно, според Макрон, човекът, а не Създателът е в центъра на Вселената. По този начин френският президент се противопоставя идейно на евразийския проект на Путин, на инициативата "Пояс и пътя" на председателя Си и на индуизма на Модри.

Интересни са и разсъжденията на Макрон по въпроса за съюзниците на Европа в света:

"Ние трябва да се замислим за нашата собствена стратегия, защото има две страни, които в настоящия момент държат истинските карти в ръцете си – САЩ и Китай. Ние трябва да направим своя избор във връзка с великите изменения, с великия прелом: ще бъде ли младши съюзници на едната или другата страна? Или по малко и с едните, и с другите? Или все пак ще се стараем да водим своя собствена игра и да влияем на събитията?"

Оказва се обаче че собствената игра на Макрон изисква създаването на общ фронт с Русия: "За да възстановим истинския европейски проект в движещия се към биполарност свят, е съвършено необходимо да сформираме общ фронт между Европейския съюз и Русия, да намерим в създаващите се в Европа концентрични кръгове мястото на новите ни

отношения с Русия".

И съвсем едностранчиво и странно Макрон стига до извода, че за Русия и Путин няма друг вариант освен да се съюзява с Европейския съюз и с Франция в частност: "Съединените щати действително много твърдо се отнасят към Русия, което е резултат на тяхното административно, политическо и историческо суперее. Но между тях е разположено море. Русия е наш съсед и ние имаме право на собствената инициатива, а не просто да следваме американските санкции".

А какви са, според Макрон, вариантите пред Русия? "Един от вариантите е Путин самостоятелно да преустрои Русия в свърхдържавя. Едва ли от този ортодоксален консервативен политически проект би се получило нещо. Аз не вярвам в автономния вариант... Вторият път, по който би могла да тръгне Русия, е евразийският модел. Само че

там доминиращата страна е Китай и аз не вярвам, че някога този модел ще бъде балансиран... И за секунда не бих повярвал, че стратегията на Путин е да стане валсал на Китай... Единственото, което му остава (на Путин - б.а.), е да възстанови балансираната си политика с Европа. Да бъде уважаван. Неговият консерватизъм го накарва да разработва антиевропейски проект, но аз не виждам как в дългосрочна перспектива може да има нещо друго освен проект за партньорство с Европа".

Отново в време за избор!

Всичко казано от президента на Франция Емануел Макрон, за мислите хора в България би трябвало да е основа за изработването на собствено виждане

за пътя, по който би следвало да върви страната в предстоящия прелом за света период. В настоящия момент, България е част от ЕС и НАТО, което поражда определени зависимости от статута ни на младши, второстепенни съюзници – втора ръка хора. За съжаление, българската политическа класа, с угодническото си поведение, с безропотното си съгласие по въпроси, увреждащи националното ни самочувствие и преките ни икономически интереси, влошава и без това сложното ни положение и стандарта ни на живот. Показателна беше реакцията във връзка с поканата към Северна Македония за встъпване в ЕС и отказът на Франция да одобри изпращането на такава поканана. Преди това Франция спря нашите превозвачи, наскоро посочи българите като нелегални каналджи на имигранти за Ев-

ропа, което явно говори, че ръководството на България има проблем с ръководството на тази страна и не знае как да го реши.

Имайки предвид, че Франция е велика сила и лидер в Европа, интересно бе да узнаем доводите за спирането на Северна Македония и Албания за ЕС. В интервюта пред "The Economist" Макрон заявява: „Трябва ли да бъдем ние единствените, които казвам "страшемиата се състои в интеграцията на нашите съседи". Това е странна политическа цел. Но аз настоятелно призовавам да се изучи последователността на подхода, който се свежда до това да се каже: "сърцето на нашата външна политика е разширяването". Това би означавало, че Европа мисли за своето влияние само от гледна точка

Краят на клинтъноугите и соросоугите!

Не във всичко мнението на Макрон и на тези, които са зад него, е обективно и вярно. Обективно е това, че след необуздатата икономическа експанзия на неолитералния глобален капитализъм, довели до заемането на всички пазарни ниши в цивилизования свят, производството се съсредоточи в Тихоокеанския регион и Средна Азия, а зависимостта на Запада от руските енергосители все повече се увеличаваше, въпреки жестока съпротива. Днес, САЩ вървят към тотален проекционизъм, с което ще предизвикат стагфлация в останалия свят и тежка криза на финансовите пазари и фондовите борси. Скритите властелини на света, които натрупаха несметни богатства, вече закриват офшорните зони, защото неплащането на данъци принуждава правителствата да съкращават социалните и другите държавни разходи, неминуемо водещо до незапомнено гражданско неподчинение, улични сблъсъци и вандализъм. Клинтъноидите, соросоидите, "демократите" и социалистите-либерали губят битката за мечтания от тях нов еднополусен, мултикултурен, толерантен и освободен от всякакви задръжки свят, за да дадат път на националната идентичност, суве-

ринитета, съборността, традицията и хуманизма в отношенията между хората.

Естествено, всяка държава, разчитайки на собствените си сили, уменията на народа да се мобилизира и да води битка за собствените си просперитет, ще търси присъединяването към регионални съюзи и инициативи, които да дават най-добрите условия за развитие. Курсовете разликки и движението на валутите между отделните регионални центрове по света, ще гарантират за по-реден път печалбите за финансовите крале, така както е било от древността до днес!

България ще трябва отново да избира! Дано поне този път не сбъркаме!

Краи

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪБЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. инж. НАКО СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тимтяба" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машиннописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приключен редакционно на 15.11. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ОТКРОВЕНО ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

Георги ВАЦОВ

След като вече сме наясно с "технологията на властта" и със същността на "дълбоката държава", идва ред да разберем накъде днес движат "колелото на историята", за да се опитаме да прогнозираме бъдещето си и доколко бихме имали възможност и сила, да търсим своето място и да участваме в световните геополитически процеси в името на собственото си развитие и благополучие.

Президентът Емануел Макрон

На 26 април 2017 година, създаденият от Дейвид Рокфелер „Римски клуб“ като възможност за най-изявените западно-европейски интелектуалци да разсъждават по желаните параметри за бъдещето на човечеството, публикува своя юбилеен доклад озаглавен „Come On!“ („Хайде!“). В него водещите експерти на Клуба стигат до извода за "неизбежността от коренна промяна в парадигмата от развитието на нашата цивилизация". В доклада е отправена рязка "критика на капитализма, неприемане на финансовите спекулации, отказ от материализма и опростеното възприемане на света, призив към алтернативната икономика, към "ново Просвещение", към духовно-нравствен мироглед, към единна планетарна, хармонична цивилизация".

В един от тазгодишните си ноемврийски броеве английското сп. "The Economist", публикува голямо програмно интервю с президента на Франция Емануел Макрон, в което той, със самочувствието на новия лидер на Европа, пространно и твърде едностранчиво разсъждава за мястото на Европа и ЕС в бързо променящия се глобален свят. Тъй като през последните седмици френският президент три пъти, в една или друга форма, "посече" българското правителство, наложително е по-подробно да се запознаем с неговите виждания за бъдещето на Европа и Европейския съюз, за да разбе-

(трета част - "Многостранност")

"...защото Господ, твоят Бог, ще те благослови, както ти е говорил, и ти ще даваш назаем на много народи, а сам няма да вземаш назаем; и ще владееш над много народи, а над теб няма да владеят."

(Второзаконие, 15:6)

рем къде и в какво бъркаме.

Няколко думи за медията, която "задава" въпросите, и за самия Макрон. Списанието е издание на британската медия-компания "The Economist Group", като 50% от нея са собственост на английските клонове на старите европейски фамилии Ротшилд и Аниели.

Самият Макрон през периода 2006-2009 г. работи като инвестиционен банкер в парижката банка на Ротшилдови "Rothschild & Cie Banque", а от август 2014 до март 2016

тишилд", за която френският историк на банковото дело Жан Мари Шмит казва: „Формално, Ротшилдови, за разлика от Рокфелерови, или да кажем Фордите, никога не са се занимавали с политика. Но те са сваляли крале и предотвратявали войни, затваряли са вестници и са събаряли министри, ако това е било необходимо за техните интереси“.

В книгата си "Евреите, светът и парите", Жак Атали пише: „В този жесток свят, управляван с помощта

Емануел Макрон, президентът на република Франция

г., е министър на икономиката, финансите и индустрията на Франция. През пролетта на 2016 г., малко известният на широката публика 39-годишен политик, подава оставка като министър, напуска социалистическата партия, обявява се за центрист и учредява прогресисткото политическо движение "Напред". Пет месеца преди изборите, Макрон обявява решението си да се кандидатира за президент на Френската република.

Емануел Макрон се появи в политиката

от "ръкава" на Жак Атали -

виден апологет на глобализацията и "Новия световен ред", яростен защитник на тезата за изключителната роля на еврейството в ръководството на световните дела – факт, който изключително много го сближава с фамилията "Ро-

на силата, парите постепенно се оказват най-висшата форма на организация на човешките отношения, позволяваща да се решават без насилие всички конфликти, включително религиозните". И още, пак там: „Парите са машина, която превръща свещеното в светско, освобождава от принуждение, канализира насилието, организира солидарността, помага да се противопостави на исканията на неевреите, явяват се прекрасно средство за служене на Бог“. А в книгата си "Световната икономическа криза... А какво по-нататък?"; излязла през 2009 г., Жак Атали споделя: "Между демокрацията и пазара... има сериозно противоречие: демокрацията може да съществува само на определена територия, докато пазарът граници не знае,

Андрей
ГЕРМАНОВ

ПРЕДАТЕЛЯТ

*Всяко сбирше има предател
и Оборище има го също.
Лудите искали да запалят страната,
мъдрият – да запази своята къща.*

*Лудите запалили страната и победили.
А мъдрият го издухали ветровете:
без жена, без деца, без име и сили –
единствен българин сред враговете.*

*Ще се съединяват Българи – северни и южни,
ще расте България и ще хубавее.
А предателят, една отренка ненужна,
все край границата ще живее...*

*А къщата му неизгорена,
сляпа, странниците ще стряска
и на нея ноше, в пустошта зелена
една кукумявка ще кряска.*

*Но не ще дойде той смърт да поиска –
да умре поне малко от малко невинен.
Тъмна сянка ще скита, сляпа птица – ще писка:
къща имаш, мъдрецо, но нямаш родина!*

било то капитали, технологии, труд, имуществени блага и др. Световна демокрация днес не съществува". Атали стига и до същността, обясняваща днешното противоборството с Тръмп, като заявява, че са възможни два изхода от възникналата ситуация: а) да се върнем към протекционизма и по този начин да извършим демонтаж на световните пазари; б) срочно да се заемем със създаването на световно правителство, което би „въвел ред“ на световните пазари. За него първият вариант е явен „регрес“ на човечеството. Мнението му е: ако човечеството желае „прогреса“ и „демократията“, то трябва да избере втория вариант.

Това е

квинтесенцията на неолибералната глобализация,

формулирана от бившия президент на Европейската банка за реконструкции и развитие. Но това е и веруото на днешните фанатизирани противници на Тръмп в САЩ и по света.

На 8 ноември т.г., в столицата

на Казахстан гр. Нур – Султан, президентът Касим -Жомарт Токаев прие известния френски политически деец, председател на Асоциацията Attali and Associates Жак Атали, във връзка с предстоящото посещение на френския президент Емануел Макрон в Република Казахстан, което показва, че Жак Атали е не само теоритик, но той е и посредник в реалната политика на най-високи нива!

Споделяме тази официална информация, за да разберат читателите, откъде идва

Вътрешната мотивация на Макрон

За настойчивата му решителност по отношение бъдещето развитие на Европа и Европейския съюз. Информация, която сама по себе си е от екстензициално значение за днешна България и за живота на българите, разчитащи изключително на безвъзмездните европейски кохезионни фондове и на аутсорсинга на германските и италиански производители, привлечени от евтината българска работна ръка.

На стр. 9